

Budík zase začal řvát.
Tělo leze z postele.
Znavená tvář zkouší snad zatvářít se vesele.
Párkrát sebou zavrtí a pak na cestu vyrazí
hmota, kterou kousky ducha provází.
Půl dne stráví ve stresu tam kde kusy srůstají,
kde na konci procesu věci se z nich stávají.
Kusy jeden za druhým kráčí napříč zornicí.
Tělo tedy zůstává v jedný velký prdeli.
Hlava nechce zbláznit se a proto ráda uvěří,
že tělo je součástí stroje, kterej soutěží.
Jak zvon na pohon, srdce bije jak on,
ten stroj kterej řídí celej tenhle hon.
Ten tón když strom umírá pro mamon
neuslyší uši pro ten hlučnej vybrafon,
kterej přeznívá i nejhluchnější blesku bouřky hrom.
Zbejvá úcta a bázeň před strojem běžícím.
Teď hned! Zas vpřed!
Tam a nikdy zpět milióny kusů
tímhle směrem prohánět!
Teď hned! Zas vpřed!
Stejných procesů sled!
Hlava nemá dohromady nad čím přemejšlet!
Hlava občas zkouší řvát.
Nelze se však převtělit.